

Ceturtdiena, 2016. gada 23. jūnija

P8_TA(2016)0293

Īstenošanas ziņojums par Energoefektivitātes direktīvu

Eiropas Parlamenta 2016. gada 23. jūnija rezolūcija par īstenošanas ziņojumu par Energoefektivitātes direktīvu (2012/27/ES) (2015/2232(INI))

(2018/C 091/04)

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 114. un 194. pantu,
- ņemot vērā Komisijas 2015. gada 25. februāra paziņojumu "Pamatstratēģija spēcīgai Enerģētikas Savienībai ar tālredzīgu klimata pārmaiņu politiku" (COM(2015)0080),
- ņemot vērā Ēku energoefektivitātes direktīvu (2010/31/ES) ⁽¹⁾,
- ņemot vērā Padomes 2014. gada 23. un 24. oktobra secinājumus par klimata un enerģētikas politikas satvaru laikposmam līdz 2030. gadam,
- ņemot vērā Parīzes nolīgumu, ko 2015. gada decembrī noslēdza Apvienoto Nāciju Organizācijas Vispārējās konvencijas par klimata pārmaiņām Pušu konferences 21. sesijā (COP21),
- ņemot vērā trešo enerģētikas paketi,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2012. gada 25. oktobra Direktīvu 2012/27/ES par energoefektivitāti, ar ko groza Direktīvas 2009/125/EK un 2010/30/ES un atceļ Direktīvas 2004/8/EK un 2006/32/EK ⁽²⁾,
- ņemot vērā 2015. gada 15. decembra rezolūciju par virzību uz Eiropas enerģētikas savienību ⁽³⁾,
- ņemot vērā Komisijas 2015. gada 18. novembra ziņojumu "Novērtējums par dalībvalstīs sasniegto virzībā uz 2020. gadam noteikto nacionālo energoefektivitātes mērķrādītāju izpildi un saistībā ar Energoefektivitātes direktīvas (Direktīva 2012/27/ES) īstenošanu, kā noteikts minētās direktīvas 24. panta 3. punktā" (COM(2015)0574),
- ņemot vērā Komisijas 2011. gada 8. marta paziņojumu "Ceļvedis virzībai uz konkurētspējīgu ekonomiku ar zemu oglekļa dioksīda emisiju līmeni 2050. g." (COM(2011)0112),
- ņemot vērā Komisijas 2011. gada 15. decembra paziņojumu "Enerģētikas ceļvedis 2050" (COM(2011)0885),
- ņemot vērā 2014. gada 5. februāra rezolūciju par klimata un enerģētikas politikas satvaru laikposmam līdz 2030. gadam ⁽⁴⁾,
- ņemot vērā 2015. gada 9. jūlija rezolūciju par resursu ziņā efektīvu Eiropu, ceļā uz aprites ekonomiku ⁽⁵⁾,
- ņemot vērā Komisijas 2016. gada 16. februāra paziņojumu "ES siltumapgādes un aukstumapgādes stratēģija" (COM(2016)0051),

⁽¹⁾ OV L 153, 18.6.2010., 13. lpp.

⁽²⁾ OV L 315, 14.11.2012., 1. lpp.

⁽³⁾ Pieņemtie teksti, P8_TA(2015)0444.

⁽⁴⁾ Pieņemtie teksti, P7_TA(2014)0094.

⁽⁵⁾ Pieņemtie teksti, P8_TA(2015)0266.

Ceturtdiena, 2016. gada 23. jūnijs

- ņemot vērā Reglamenta 52. pantu,
 - ņemot vērā Rūpniecības, pētniecības un enerģētikas komitejas ziņojumu un Vides, sabiedrības veselības un pārtikas nekaitīguma komitejas atzinumu (A8-0199/2016),
- A. tā kā energoefektivitātes uzlabošana un energotaupība ir galvenie faktori vides un klimata aizsardzības, ekonomikas konkurētspējas stiprināšanas, darbvietu radīšanas, energoapgādes drošības un enerģētiskās nabadzības novēršanas jomā un tā kā tām ES ir ģeopolitiska un demokrātiska nozīme; tā kā Energoefektivitātes direktīva (EED) ir svarīgs šīs jomas pamats; tā kā Komisijas priekšlikumā par Enerģētikas savienības izveidi energoefektivitāte tiek uzskatīta par patstāvīgu enerģijas avotu;
- B. tā kā ES ir panākusi labu vispārējo progresu tās klimata un enerģētikas mērķu līdz 2020. gadam sasniegšanā saskaņā ar prognozēm, kurās tiek pieņemts, ka līdz 2020. gadam visi attiecīgie tiesību akti tiks pilnībā īstenoti (CO₂ emisiju samazināšana, izmantotās atjaunojamo energoresursu daļas palielināšana, energoefektivitātes uzlabošana), un šajā jomā tai būtu jāieņem vadošā loma pasaulē;
- C. tā kā tiek paredzēts, ka lielāko daļu ietaupījumu nodrošinās daudznozaru transversālie politikas virzieni (44 %), kā arī ēkas (42 %), rūpniecība (8 %) un transports (6 %);
- D. tā kā nav īstas pārliecības par to, cik pamatotas ir dalībvalstu sniegtās energotaupības aplēses;
- E. tā kā ēkas veido 40 % no galīgā enerģijas patēriņa un 36 % no CO₂ emisijām; tā kā turklāt 50 % no galīgā enerģijas patēriņa tiek izmantoti siltumapgādei un dzesēšanai un 80 % tiek izmantoti ēkās, kur lielākā enerģijas daļa aiziet zudumā; tā kā siltumapgādes un dzesēšanas enerģijas pieprasījuma rādītājs ēkām ir jāizstrādā valsts līmenī; tā kā 50 % vajadzīgā emisiju samazinājuma, lai varētu ierobežot globālās temperatūras paaugstināšanos mazāk nekā par 2° C, jāpanāk ar energoefektivitāti; tā kā ēku enerģijas pieprasījuma samazināšana ir arī rentablākais veids, kā uzlabot energoapgādes drošību un samazināt CO₂ emisijas, vienlaikus sekmējot ES reindustrializācijas mērķu sasniegšanu;
- F. tā kā energoefektivitāte ir jāuzskata par patstāvīgu enerģijas avotu, kas veido konkrētu negavatos (Nw) izteiktu daudzumu ietaupītās enerģijas, kā to neapšaubāmi ir apliecinājuši jaunākie pavērsieni pasaules un Eiropas vēsturē;
- G. tā kā 61 % importētās gāzes ir paredzēts ēkām (75 % no tām ir dzīvojamās ēkas); tā kā pētījumi liecina, ka ar vērienīgu ES līmeņa ēku renovācijas politiku importēto apjomu (ko izmanto ēkās) īstermiņā (t.i. 15 gadu laikā) varētu rentabli samazināt par 60 % un ilgtermiņā no importa varētu atteikties pilnībā (Eiropas ēku fonds 2040. gadā patērētu apjomu, kas atbilst ES iekšzēmē saražotās gāzes apjomam 2011. gadā);
- H. tā kā ir būtiski, lai ES un tās dalībvalstis atzītu tādu uz iedzīvotājiem vērstu iniciatīvu nozīmi kā kooperatīvu un vietēja līmeņa energoefektivitātes projektu; tā kā ir jānovērš ekonomiskie, regulatīvie un administratīvie šķēršļi, lai iedzīvotājiem dotu iespējas aktīvi iesaistīties energosistēmas darbībā;
- I. tā kā Energoefektivitātes direktīva ir galvenā direktīva, kurā atzīta energotaupības nozīme, kas varētu būt izšķirošais elements pēc COP21 pieņemto mērķu sasniegšanai, vienlaikus nodrošinot daudzveidīgus ieguvumus; tā kā darbvietu radīšanu veicina ieguldījumi ēku renovācijā un citi energoefektivitātes pasākumi, bet dzīves līmeņa paaugstināšanos nodrošina enerģētiskās nabadzības samazināšana, nodarbinātības iespējas MVU nozarē, augstāka nekustamo īpašumu vērtība, paaugstināta produktivitāte, uzlabota veselības aprūpe un drošība, gaisa kvalitātes uzlabojumi, labāka nodokļu bāze un augstāks IKP;

Ceturtdiena, 2016. gada 23. jūnija

- J. tā kā augstāka energoefektivitāte, jo īpaši ēkām, nodrošina papildu ieguvumus, uzlabojot piegādes elastīgumu un samazinot vispārējo bāzes slodzi un sistēmas maksimālo slodzi,

Jaunā Energoefektivitātes direktīva – lai arī tā nav pienācīgi īstenota, tā nodrošina energotaupības sistēmu

1. uzsver, ka energoefektivitātei ir izšķiroša nozīme, lai sasniegtu ES klimata un enerģētikas mērķus saskaņā ar COP 21 pieņemto Parīzes nolīgumu; uzsver, ka energoefektivitāte ir ārkārtīgi svarīga tam, lai samazinātu atkarību no enerģijas importa, radītu darbvietas, samazinātu enerģētisko nabadzību, sekmētu komfortu un veselību, kā arī veicinātu ES ekonomiku; uzsver, ka Energoefektivitātes direktīva izraisīja daudzas pozitīvas pārmaiņas dalībvalstīs, bet nepilnīga tās īstenošana neļauj pilnībā izpausties tās potenciālam;
2. uzsver, ka ir būtiski cik drīz vien iespējams sākt pāreju uz ilgtspējīgāku energosistēmu, kura balstītos uz atjaunojamiem energoresursiem, nevis fosilajiem kurināmajiem; pauž bažas par to, ka zemākas fosilā kurināmā cenas var kavēt dekarbonizācijas un energoefektivitātes politikas īstenošanu;
3. prasa sagatavot plānus, lai pakāpeniski izbeigtu subsīdijas fosilajiem kurināmajiem un novirzītu finanšu resursus energoefektivitātes projektiem, kas palīdz sasniegt ES mērķi attiecībā uz enerģētikas nozares dekarbonizāciju līdz 2050. gadam;
4. konstatē, ka līdz šim dalībvalstis nav pilnībā īstenojušas ne 2012. gada Energoefektivitātes direktīvu, ne 2010. gada ēku energoefektivitātes direktīvu; norāda, ka termiņš Energoefektivitātes direktīvas transponēšanai bija tikai 2014. gada 5. jūnijā; uzskata, ka izmaksu un energopatēriņa samazināšana ir pašu iedzīvotāju un uzņēmumu interesēs; uzsver, cik svarīgi ir izveidot spēcīgu normatīvo bāzi, kas sastāv no mērķiem un pasākumiem, ar kuriem stimulē un veicina ieguldījumus energoefektivitātē un zemā energopatēriņā un izmaksās, vienlaikus atbalstot konkurētspēju un ilgtspēju; turklāt norāda, ka dažas dalībvalstis pietiekami neizmanto pieejamo, kas paredzēts ES atbalstu dzīvojamo ēku energoefektivitātes uzlabošanai; norāda uz ievērojamo potenciālu radīt kvalitatīvu nodarbinātību, ko nodrošinātu energoefektivitātes pasākumu pilnīga īstenošana, ņemot vērā to, ka aptuveni 900 000 darbvietu ir saistītas ar energoefektīvu preču un pakalpojumu piegādi (2010. gada dati);
5. atgādina, ka energoefektivitāte ir jāsaprot kā visilgtspējīgākais mūsu pienākuma samazināt enerģijas patēriņu elements, nevis kā aizbildinājums patēriņa palielināšanai;
6. piekrīt Komisijai, ka zemākas degvielas cenas un ekonomikas izaugsmes perspektīvas varētu vēl vairāk apdraudēt 20 % mērķa sasniegšanu; aicina Komisiju un dalībvalstis uzlabot uzraudzību, pārbaudi, kontroli un atbilstības režīmu, lai nodrošinātu pienācīga līmeņa ambīcijas;
7. atzīst, ka ir paredzēts, ka līdz 2020. gadam dalībvalstis sasniegs tikai 17,6 % no primārās enerģijas ietaupījumiem un ka 20 % mērķis būs apdraudēts, ja vien netiks pilnībā īstenoti spēkā esošie ES tiesību akti, paātrināti centieni un novērsti šķēršļi ieguldījumu veikšanai; tomēr norāda, ka jebkurš Energoefektivitātes direktīvas īstenošanas novērtējums šajā īstenošanas posmā var sniegt tikai daļēju priekšstatu par situāciju, ņemot vērā samērā neseno direktīvas stāšanos spēkā un transponēšanas termiņu; mudina dalībvalstis pilnībā un ātri ieviest direktīvu; aicina Komisiju nekavējoties rīkoties, lai nepieciešamības gadījumā sagatavotu pieprasījumus valstu plānu pielāgošanai direktīvas mērķiem, un izmantot visus tiesiskos līdzekļus, lai nodrošinātu, ka dalībvalstis sniedz atjauninātu un precīzu informāciju;
8. atgādina tā iepriekšminēto 2014. gada 5. februāra rezolūciju, kā arī tā 2014. gada 26. novembra⁽¹⁾ un 2015. gada 14. oktobra⁽²⁾ rezolūcijas, kurās tas, cita starpā, pieprasa līdz 2030. gadam noteikt 40 % energoefektivitātes mērķi; uzskata, ka saistošs kopējais mērķis un atsevišķi valstu mērķi līdz 2030. gadam palielinās ES neatkarību no enerģijas importa, veicinās inovācijas un palīdzēs nodrošināt tās tehnoloģisko līderību energoefektivitātes jomā; turklāt uzskata, ka saistošas prasības ir būtiski, lai panāktu pēc iespējas lielākas dalībvalstu ambīcijas un centienus un nodrošinātu rīku un instrumentu kombinācijas pietiekamu elastību, tos pielāgojot valsts līmenim;

⁽¹⁾ Pieņemtie teksti, P8_TA(2014)0063.

⁽²⁾ Pieņemtie teksti, P8_TA(2015)0359.

Ceturtdiena, 2016. gada 23. jūnija

9. norāda, ka vietējām iestādēm ir izšķiroši svarīga nozīme, nodrošinot Energoefektivitātes direktīvas īstenošanu, jo tās, īstenojot vietējos rīcības plānus, piemēram, Pilsētas mēru pakta klimata un enerģētikas jomā, var iesaistīties vērienīgos energotaupības pasākumos; uzskata, ka valsts energoefektivitātes mērķu noteikšanā un to vērienīguma palielināšanā var efektīvi izmantot vietējo rīcības plānu, piemēram, energoefektivitātes politikas virzienu un pasākumu, datus, kas izklāstīti vairāk nekā 5 000 ilgtspējīgas enerģijas rīcības plānos saistībā ar Pilsētas mēru pakta klimata un enerģētikas jomā;

10. uzskata, ka būtu daudz plašāk jāizmanto vietējās energotaupības potenciāls, jo vietējām un reģionālajām iestādēm ir galvenā nozīme energoefektivitātes veicināšanā un vispārējā enerģētikas pārkārtošanā; aicina Komisiju nostiprināt tādas pilsētu tīklus kā Pilsētas mēru pakts, viedās pilsētas un pašvaldības vai 100 % atjaunojamo energoresursu pašvaldības, kas ļauj apmainīties ar zināšanām un paraugpraksi starp pilsētām, vietējām iestādēm, reģioniem un dalībvalstīm par enerģētikas pārkārtošanas vietējo augšupējo plānošanu, energoefektivitātes pasākumu izstrādi un īstenošanu un enerģijas pasāzāšanu, kā arī par piekļuvi finansiālajam atbalstam;

11. pauž nožēlu par Eiropadomes 2014. gadā pieņemto pieticīgo mērķi (līdz 2030. gadam uzlabot energoefektivitāti par tikai 27 %), ko galvenokārt pamato iepriekšējā ietekmes novērtējumā iekļautā nereāli augstā diskonta likme; atgādina, ka šī diskonta likme (17,5 %) ir pārāk augsta; aicina Komisiju pāriet uz vispusīgu izmaksu un ieguvumu analīzi, kurā ņemtu vērā daudzējādus ieguvumus no energoefektivitātes, un uz sociālā diskonta likmi saskaņā ar tās labāka regulējuma pamatnostādņēm; aicina Komisiju un dalībvalstis pārskatīt līdz 2030. gadam noteikto 27 % energoefektivitātes mērķi, ņemot vērā Parīzes klimata pārmaiņu nolīgumu, lai sasniegtu mērķi, kas paredz ierobežot temperatūras pieaugumu krietni zem 2 °C, kā arī turpināt īstenot centienus, lai ierobežotu šo pieaugumu līdz 1,5 °C saskaņā ar Parlamenta pieņemto energoefektivitātes mērķi; aicina Komisiju noteikt saistošu energoefektivitātes 40 % mērķi līdz 2030. gadam, kas atspoguļo rentablas energoefektivitātes potenciāla līmeni;

12. uzsver, ka ES būtu plašāk jāveicina ilgtermiņa stratēģija enerģijas pieprasījuma samazināšanai;

13. uzsver, ka dažos gadījumos Direktīvā paredzētā elastība ļāva daudzām dalībvalstīm sākt īstenot energoefektivitātes pasākumus, un uzskata, ka šī elastība attiecībā uz alternatīviem pasākumiem ir ļoti svarīga, lai dalībvalstis nākotnē īstenotu energoefektivitātes programmas un projektus; pieprasa novērst nepilnības spēkā esošajā Direktīvā, jo īpaši tās 7. pantā, kas ir par iemeslu Direktīvas nepietiekamai izpildei, vienlaikus saglabājot dalībvalstīm pienācīgu brīvību izvēlēties pasākumus; atzīmē, ka EPRS pētījumā par 7. panta⁽¹⁾ īstenošanu, kas ir balstīts uz dalībvalstu paziņotajiem datiem, secināts, ka pasākumu rezultātā (piemēram, atļauja dalībvalstīm iekļaut mērķi, ņemt vērā agrīnās darbības vai izslēgt transporta un ETS nozares no mērķa aprēķina) gandrīz visos gadījumos gada kopējās enerģijas ietaupījuma mērķis bija uz pusi mazāks (0,75 %); norāda, ka pētījuma autori apgalvoja, ka analīze var būt tikai tik laba, cik tās pamatā esošie dati; uzstāj, ka 7. panta 9. punktā paredzētie alternatīvie pasākumi ir labāk jānosaka un ka tiem jābūt viegli kvantificējamiem;

14. norāda, ka 7. panta 2. punktā paredzētā pakāpeniskā ieviešana un agrīnās darbības vairs nav spēkā; atgādina, ka saskaņā ar prognozēm 7. pants nodrošinās vairāk nekā pusi no direktīvā noteiktā 20 % mērķa;

15. norāda, ka spēkā esošās direktīvas galvenā nepilnība ir tā, ka lielākajai daļai pasākumu termiņš beigsies 2020. gadā, ja vien tas netiks attiecīgi grozīts, kas cita starpā nozīmētu, ka tās galveno noteikumu, jo īpaši 7. panta, spēkā esamība būtu jāpagarina ne vien līdz 2030. gadam, bet arī pēc tam un ka šajā kontekstā spēkā esošā direktīva ir jāizvērtē, mērķus nosakot atbilstoši notikumu gaitai (iegūtajiem rezultātiem, tehnoloģiju un tirgus inovācijām utt.); pauž cerību, ka tas palīdzēs veicināt ilgtermiņa pasākumus; turklāt norāda uz nepieciešamību ieviest starpposma pārskatīšanu, lai garantētu mērķu sasniegšanu 2030. gadā;

⁽¹⁾ Sk. "Dalībvalstu plāni un progress Energoefektivitātes direktīvas 7. panta īstenošanā", *Tina Fawcett un Jan Rosenow, EPRS pētījums.*

Ceturtdiena, 2016. gada 23. jūnija

16. uzsver, ka labāk saskaņotas metodes, ar kurām aprēķina papildināmību (spēja veicināt tehnoloģijas, kuru sniegums ir labāks nekā vidēji tirgū), būtiskumu (veicina darbības, kuras citādi netiktu veiktas) un energoietauptājumu mērīšanu un verifikāciju, varētu veicināt 7. panta efektīvāku īstenošanu;

17. ierosina 7. panta virsrakstu mainīt uz "Energotaupības atbalsta shēmas", lai uzsvērtu, ka dalībvalstīm ir jāpalīdz patērētājiem, tostarp MVU, taupīt enerģiju, samazināt savas enerģijas izmaksas un īstenot pasākumus, kas ļautu panākt šādus ietaupījumus, īstenojot energoefektivitātes pienākuma shēmas un citus pasākumus;

18. ierosina, ka par 7. panta un jo īpaši obligātajās energoefektivitātes pienākuma shēmu (EEOs) prioritāti būtu jānosaka darbības būvniecības nozarē, proti, veicinot 4. pantā ietverto valstu ilgtermiņa stratēģiju īstenošanu, kuras būtu jāizstrādā tā, lai pilnvērtīgi izmantotu ieguldījumu potenciālu ēku energoapgādes renovācijā;

19. uzsver, ka galvenās problēmas un šķēršļi 7. panta īstenošanā, cita starpā, ir šādi: iesaistītajām personām trūkt zināšanu un spēju, kam ir būtiska nozīme, galapatērētāju informētība par obligātajām efektivitātes shēmām vai alternatīviem pasākumiem ir zema un pasākumu īstenošanas laikposms (2014.–2020. gads) ir ierobežots; tāpēc aicina ES investēt vairāk līdzekļu, lai ieviestu informācijas un atbalsta programmas atsevišķās dalībvalstīs;

20. uzsver — tā kā nav tādu energoefektivitātes rādītāju kā, piemēram, enerģijas patēriņš uz IKP vienību, dažas dalībvalstis nevar radīt stimulus iedzīvotājiem un uzņēmumiem, lai sasniegtu klimata un energoefektivitātes mērķus;

21. uzsver, ka līdz šim tikai divas dalībvalstis ir izmantojušas 7. panta noteikumu, saskaņā ar ko tās var pieprasīt, lai daļu energoefektivitātes pasākumu prioritāri īstenotu enerģētiskajai nabadzībai pakļautajās mājāsaimniecībās vai sociālajos mājokļos; aicina nostiprināt šo prasību;

22. uzskata, ka par prioritāti jānosaka energoefektivitātes pasākumu īstenošana neaizsargātajās un enerģētiskajai nabadzībai pakļautajās mājāsaimniecībās, lai nodrošinātu, ka tieši šīm mājāsaimniecībām tiek ilgtermiņā samazinātas enerģijas izmaksas;

23. ierosina, ka saskaņā ar spēkā esošās Direktīvas 24. pantu valsts energoefektivitātes rīcības plānos dalībvalstīm varētu noteikt pienākumu izvirzīt mērķus energoefektivitātes pasākumu izmantošanai tam, lai samazinātu enerģētiskās nabadzības risku, un sniegt ziņojumus par šo mērķu sasniegšanas gaitu;

24. uzskata, ka esošo ēku energoefektīvas renovācijas pasākumi ir prioritāri jāparedz tiem, kas ir visvairāk pakļauti enerģētiskajai nabadzībai; aicina Komisiju Energoefektivitātes direktīvas pārskatīšanas kontekstā ierosināt mērķi dzīvojamo ēku fonda efektivitātes uzlabošanai, kā arī nākotnes obligātās efektivitātes standartus īres mājokļiem;

25. atzīmē, ka 16 dalībvalstis izvēlējās izveidot energoefektivitātes pienākuma shēmu (7. panta 1. punkts), 24 dalībvalstis dažādā pakāpē izmantoja alternatīvu pasākumu iespēju un 18 dalībvalstis deva priekšroku alternatīviem ēku renovācijas pasākumiem (5. pants); kritizē to, ka septiņas dalībvalstis vēl nav ieviesušas energoauditu (8. pants);

26. uzsver, ka dažu Energoefektivitātes direktīvas galveno elementu (piemēram, viedie skaitītāji, koģenerācijas un sanācijas plāni) ieviešanai ir nepieciešams vairāk laika, un stabils energoefektivitātes regulējums laikposmam pēc 2020. gada ir svarīgs tam, lai ieguldītājiem, pārvaldes iestādēm un uzņēmumiem nodrošinātu nepieciešamo pārliecību un regulējuma stabilitāti, kas vajadzīga projektu un inovāciju ieviešanai, jo tiem ir būtisks potenciāls pazemināt energopatēriņu un tādējādi arī patēriņa cenas; norāda, ka šo projektu būtiski virzītājspēki ir publiskais pieprasījums un tirgus;

27. atzīst, ka nepietiekami cenu signāli ir galvenais iemesls, kas mazina izmaiņas pieprasījumā; aicina dalībvalstis novērst šo šķērslī un veicināt viedo uzskaiti un pārredzamu rēķinu sagatavošanu, kuras sekmēs elastīgāku patērētāju uzvedību, kas saistīta ar energopatēriņu un investīcijām energoefektivitātē;

Ceturtdiena, 2016. gada 23. jūnija

28. atzinīgi vērtē jaunus inovatīvos un viedos risinājumus enerģijas piedāvājuma un pieprasījuma līdzsvarošanai, labākai atjaunojamās enerģijas izmantošanai un maksimālā energopatēriņa samazināšanai; prasa šiem jaunajiem risinājumiem piešķirt pētniecības un izstrādes finansējumu, jo īpaši MVU sektorā;

29. uzsver patērētāju, iedzīvotāju un sadales sistēmas operatoru būtisko nozīmi aizvien decentralizētākā enerģētikas nozarē un to, cik svarīga ir viņu iesaistīšanās energoefektivitātes mērķu sasniegšanā; tādēļ uzsver, ka jāuzlabo individuālo un kolektīvo darbību nozīme, cita starpā sekmējot izmaiņas pieprasījumā, mazapjoma glabāšanu, ēku renovāciju un centrālās siltumapgādes un dzesēšanas shēmas;

30. norāda, ka ar Energoefektivitātes direktīvu ne tikai atbalsta energoefektivitāti, bet arī paredz energotaupības elementus, 7. pantā nosakot saistošu energotaupības pienākumu gadā; uzsver, cik svarīga ir 2030. gada energoefektivitātes mērķa saskaņotība ar klimata mērķiem, par kuriem vienojās COP21, lai sasniegtu ES mērķus klimata jomā un samazinātu atkarību no trešām valstīm; norāda, ka ēkas veido 40 % no energopatēriņa ES un ka 50 % no tā izmanto siltumapgādei un dzesēšanai; uzsver, ka uzlabota ēku energoefektivitāte ir ļoti svarīga, lai samazinātu CO₂ emisijas, uzlabotu energoapgādes drošību, samazinātu enerģētisko nabadzību un sekmētu ekonomikas izaugsmi; mudina dalībvalstis rosināt lielus ieguldījumus, lai uzlabotu energoefektivitāti, izmantojot ES finansējumu, jo tas ne tikai nodrošinās zemākus energopatēriņa rēķinus, bet arī radīs daudzas darbavietas un palīdzēs sasniegt reindustrializācijas mērķus;

31. uzsver, ka 85 % no energopatēriņa ēkā ir vajadzīgi telpu apkurei un māsaimniecības karstā ūdens nodrošināšanai, tāpēc Eiropā ir jāpaātrina vecu un neefektīvu siltumapgādes sistēmu modernizēšana, lai panāktu energoefektivitātes uzlabojumu par vismaz 20 %, izmantojot pieejamās tehnoloģijas, tostarp uz atjaunojamiem energoresursiem balstītas siltumapgādes sistēmas;

Konkurējoši tiesību normas kavē panākumus vides jomā, rada birokrātiju un palielina enerģijas izmaksas

32. norāda, ka regulējumā paredzētie ziņošanas pienākumi enerģētikas jomā ir svarīgi tam, lai novērtētu spēkā esošo energoefektivitātes tiesību aktu īstenošanas progresu un ieviešanu; tomēr pauž nožēlu par pārmērīgajiem ziņošanas pienākumiem enerģētikas jomā, ko rada arī pārmērīgais dalībvalstu regulējums attiecībā uz uzņēmumiem, patērētājiem un valsts iestādēm un kas ierobežo izaugsmes un inovāciju potenciālu; uzsver, ka ziņošanas pienākumi, ja vien iespējams, būtu jāvienkāršo, lai samazinātu administratīvo slogu un izmaksas; kritizē to, ka ziņojumos iegūtie dati bieži vien nav ES līmenī salīdzināmi, jo atšķiras iedalījumi, metodoloģijas un standarti; aicina Komisiju samazināt, tostarp izmantojot digitālos risinājumus, administratīvo slogu, kas saistīts ar ziņošanas pienākumiem, un izstrādāt vairāk pamatnostādņu par datu salīdzināmību datu labākas izvērtēšanas nolūkā; aicina enerģijas pieprasījuma prognozes pieskaņot rentablu enerģijas ietaupījumu potenciālam galvenajās nozarēs un uzskata, ka birokrātijas samazināšana paātrinās energoefektivitātes pasākumu īstenošanu; norāda, ka, lai piemērotu principu "energoefektivitāte ir pirmajā vietā", ir jāpārskata plānošana un ziņošana enerģētikas jomā un jāuzlabo politikas virzienu saskaņotība, lai nodrošinātu to savstarpēju pastiprinošu iedarbību, atzīstot, ka energotaupība ir Eiropas pirmais un drošākais enerģijas avots; norāda, ka energoefektivitāte var būt labākais ieguldījums enerģijas "avotā", kas uzlabo enerģijas cenas pieejamību, samazina nepieciešamību pēc papildu un dārgas piegādes infrastruktūras un palīdz novērst klimata pārmaiņas;

33. uzsver, ka Direktīvas pielikumos izklāstītie energotaupības aprēķināšanas noteikumi un atbilstošo pasākumu skaidrojumi ir pārlietu sarežģīti, tādēļ tos nav iespējams precīzi ievērot; aicina Komisiju nodrošināt, ka, pārskatot Energoefektivitātes direktīvu, tiks izstrādāta daudz vienkāršāka energoefektivitātes aprēķināšanas metode, un apsvērt iespēju ierosināt jaunus deleģētos aktus, ar kuriem vienkāršo spēkā esošajā Direktīvā paredzētās aprēķināšanas metodes;

Ceturtdiena, 2016. gada 23. jūnija

34. aicina Komisiju pārskatīt elektroenerģijas pārrēķina koeficientus, kas minēti Direktīvas IV pielikumā, lai tie labāk atspoguļotu pašreizējo pārkārtošanos elektroenerģijas nozarē;

35. norāda, ka ar emisiju kvotu tirdzniecības sistēmu (ETS) nevar novērst visus riskus, kas saistīti ar ieguldījumiem energotaupībā, ņemot vērā to, ka šī sistēma aptver tikai 45 % no ES siltumnīcefekta gāzu emisijām; norāda, ka Energoefektivitātes direktīva ir savstarpēji saistīta ar citiem ES tiesību aktiem enerģētikas jomā un tai ir zināma ietekme uz oglekļa dioksīda pēdu un emisijas kvotu tirdzniecības sistēmu (kvotu cenas); aicina Komisiju izvērtēt savstarpējo atkarību un nodrošināt papildināmību; atzīmē, ka tā rezultātā iegūtās zemās emisijas kvotu cenas ir viens no faktoriem, kas samazina stimulus nozares ieguldījumiem energotaupībā;

36. uzsver, ka ir svarīgi pienācīgi ieviest tirgus stabilitātes rezervi, kas varētu palīdzēt uzlabot energoefektivitāti, nostiprinot saskaņotību starp ES ETS un mazoglekļa enerģijas politikas virzieniem;

37. ar nepacietību gaida paredzēto modernizācijas fondu, kura mērķis būs modernizēt energosistēmas un uzlabot energoefektivitāti ES dalībvalstīs, kurās ir zemāki ienākumi, un prasa Komisijai ierosināt atbilstīgu pārvaldības struktūru, tostarp sniegt sīki izstrādātus ierosinājumus par atbalsta saņēmēju dalībvalstu, EIB un citu iestāžu lomu;

38. uzsver, ka koordinācijas trūkums starp dalībvalstu tiesību aktu dažādiem elementiem var kavēt optimālus energoefektivitātes risinājumus, kas dod labākos rezultātus, un neļauj izmantot energotaupības rezultātā iegūtās cenu priekšrocības; aicina dalībvalstis un Komisiju izstrādāt koordinēšanas pasākumus, lai pilnībā īstenotu energoefektivitātes potenciālu, kas nodrošinātu lielāku saskaņotību starp dalībvalstīm, neierobežojot to iespējas politiku izstrādāt atbilstoši valsts vietējam enerģijas tirgum un cenām, pieejamajām tehnoloģijām un risinājumiem un valsts energoresursu struktūrai; prasa ETS labāk uzskaitīt valstu pasākumus, kas ietekmē piešķirto kvotu skaitu un cenu;

39. uzsver nepieciešamību uzlabot energoefektivitāti publiskajā sektorā un prasa energotaupības iniciatīvas labāk integrēt publiskajā iepirkumā;

40. norāda, ka ne visi iepirkuma rīkotāji pilnībā izprot energoefektivitātes prasības publiskajā iepirkumā; aicina Komisiju sniegt skaidrākas vadlīnijas, lai sekmētu atbilstību direktīvas 6. pantam, kā arī labāku to iekļaušanu plašākos ES publiskā iepirkuma noteikumos;

41. aicina Komisiju iesaistīt vietējās un reģionālās iestādes, lai energoefektivitāti veicinātu reģionālā un vietējā līmenī, kā arī iedzīvotāju vidū;

42. norāda – lai gan mazajiem un vidējiem rūpnieciskajiem un komerciālajiem klientiem un privātajiem patērētājiem noteiktās ES enerģijas mazumtirdzniecības cenas daudzās dalībvalstīs ir samērā augstas, ieguldījumi energoefektivitātē var veicināt Eiropas uzņēmumu konkurētspēju un samazināt enerģijas izmaksas privātajiem patērētājiem; tomēr uzsver, ka ES elektrības rēķinā vidēji viena trešdaļa ir netieši, privātajām māsaiņniecībām noteikti valsts nodokļi un nodevas, kas, ja tos rēķinā iekļauj kā nemainīgu rēķina elementu, var radīt grūtības patērētājiem pamanīt no energotaupības gūto labumu un veicina enerģētisko nabadzību; norāda, ka nodevas, kas paredzēts Eiropas klimata un enerģētikas politikas finansēšanai, veido rēķina mazāko daļu; un uzsver, ka augstās enerģijas cenas Savienībā veido cenu atšķirības starp ES dalībvalstīm un to galvenajiem konkurentiem citās pasaules daļās, kas mazina Eiropas energoietilpīgo rūpniecības nozaru konkurētspēju; norāda, ka lielāki ieguldījumi energoefektivitātē palielina arī inovācijas, nodrošinot ES rūpniecības vadošu pozīciju pasaulē;

43. norāda, ka energoefektivitāte var būt labākais ieguldījums enerģijas “avotā”, kas uzlabo enerģijas cenas pieejamību, samazina nepieciešamību pēc papildu un dārgas infrastruktūras un novērš klimata pārmaiņas;

Ceturtdiena, 2016. gada 23. jūnijs

44. norāda, ka princips “energoefektivitāte ir pirmajā vietā” ļauj rentablāk palielināt atjaunojamo energoresursu daļu energoresursu struktūrā; uzsver, ka energotaupības pienākumiem vajadzētu būt samērīgiem ar ilgtspējīgu atjaunojamās enerģijas avotu izstrādi un ka sinerģijas būtu jāstiprina, lai nodrošinātu efektīvu pāreju uz dekarbonizētu, elastīgu un viedu enerģētikas sistēmu; uzskata, ka uzlabotas starpreģionu enerģijas sadales un glabāšanas sistēmas un pieprasījuma pārvaldība rada labas iespējas tādu vietu turpmākai paplašināšanai, kurās ir optimāli apstākļi vēja, ūdens un saules enerģijas iegūšanai, lai nodrošinātu energoapgādi visā Eiropā; ir pārliecināts, ka tā ietekmē samazināsies enerģijas cenas;

45. uzsver, ka energoefektivitāte ir rentablākais pasākums, lai izpildītu ES CO₂ emisiju samazināšanas saistības;

Enerģētikas tiesību aktu jomā vajadzīga lielāka saskaņotība

46. aicina Komisiju ievērot principu “labāks regulējums”, meklēt labākus mehānismus ES enerģijas un klimata pārmaiņu noteikumu koordinēšanai, lai uzlabotu tiesību aktu efektivitāti un lietderību, un ierosināt pasākumus, lai uzlabotu pašreizējo regulējumu; aicina arī Komisiju stiprināt metodiku energoefektivitātes iniciatīvu vispusīgam ilgtermiņa novērtējumam, tajā iekļaujot visus galvenos ārējās ietekmes faktorus; prasa, lai, modelējot un novērtējot dažādu energoefektivitātes mērķu līmeņu izmaksas un ieguvumus, piemērotu sociālo perspektīvu un energoefektivitāti uzskatīt par patstāvīgu enerģijas avotu;

47. aicina Komisiju energoefektivitāti uzskatīt par infrastruktūras prioritāti, atzīstot, ka tā atbilst SVF un citu starptautisko iestāžu izmantotajai infrastruktūras definīcijai⁽¹⁾, un noteikt to par izšķirošo elementu un prioritāru apsvērumu turpmākajos lēmumos par ieguldījumiem Eiropas energoinfrastruktūrā;

48. norāda, ka energoefektivitāte var palīdzēt uzlabot energosistēmas noturīgumu un tādā veidā veicināt pāreju uz ilgtspējīgu un drošu situāciju;

49. uzsver, ka funkcionāls iekšējais enerģijas tirgus, tostarp energoefektivitātes pakalpojumi, optimizēs enerģijas sistēmu izmaksas, tādā veidā sniedzot labumu visiem patērētājiem un ievērojami uzlabojot energoefektivitāti un konkurētspēju visā Eiropā; tādēļ aicina dalībvalstis pilnībā īstenot trešo enerģētikas paketi, lai nodrošinātu pilnvērtīgi funkcionējošus, konkurētspējīgus un savstarpēji savienotus enerģijas tirgus;

50. norāda, ka arī energoietilpīgajām nozarēm ir jāsniedz savs ieguldījums un ka ļoti svarīgi šajā kontekstā ir vienlīdzīgi konkurences apstākļi Eiropas Savienībā;

51. uzsver, ka energoefektivitāte ir iekļauta ES pamatmērķos un ka tādēļ tās dalībvalstis būtu jāmudina novērst resursu šķērdēšanu, ko rada rūpniecības, transporta un būvniecības nozaru patēriņš, un ka šīs nozares kopā ir atbildīgas par lielāko patēriņa daļu;

52. atzinīgi vērtē sertifikācijas shēmu vai energoefektivitātes pienākuma shēmu (7. pants) pozitīvo ietekmi daudzās dalībvalstīs; uzskata, ka līdzvērtīgi tālejoši alternatīvie pasākumi ir būtisks nosacījums to garantētai pieņemšanai sabiedrībā; norāda, ka ir svarīgi nodrošināt, ka sertificētie ietaupījumi atbilst reālai energotaupībai un nav ietaupījumi tikai uz papīra; uzsver enerģijas pakalpojumu nozīmi aktīvu energoefektivitātes pasākumu izstrādē; prasa nekavēt sertifikācijas shēmu un energotaupības pasākumu īstenošanu; aicina Komisiju izvērtēt, vai ir iespējams ņemt vērā primārās enerģijas ietaupījumus, ko gūst no koģenerācijas iekārtām (kombinētās siltuma un enerģijas stacijas (CHP));

53. norāda uz EPRS ziņojumu Parlamentam, kurā konstatēts, ka lielākajai daļai izveidoto obligāto energoefektivitātes pienākuma shēmu ir bijusi acīmredzama nozīme valstu energoefektivitātes uzlabojumu panākšanā un ka tās ir nodrošinājušas rentablus ietaupījumus lielam skaitam māsaimniecību un organizāciju; uzsver arī ziņojuma secinājumu par to, ka obligātās energoefektivitātes pienākuma shēmas ir ļoti rentablas un ka ir pieejamas liecības par to, ka rūpīgi izstrādāta un īstenota obligātā energoefektivitātes pienākuma shēma var nodrošināt līdz pat 100 % no valstīm 7. pantā noteiktajiem ietaupījumiem; tādēļ ierosina, ka Komisijai būtu jāsaģatavo saraksts, kurā iekļauti labākās un sliktākās prakses piemēri, un jāizstrādā kritēriju kopums, lai nodrošinātu, ka obligātās energoefektivitātes pienākuma shēmas ir rūpīgi izstrādātas un iedarbīgas;

⁽¹⁾ “Energy efficiency as infrastructure: leaping the investment gap” – E3G consultancy ziņojums, 2016. gada 3. marts.

Ceturtdiena, 2016. gada 23. jūnija

54. prasa nodrošināt ticamus taupības un efektivitātes aprēķinus, nepieļaujot nevajadzīgu birokrātiju; uzskata, ka energoefektivitātes direktīva varētu būt arī pamata tiesību akts šajā jomā; uzskata, ka esošajās direktīvās (piemēram, Ēku energoefektivitātes direktīvā) varētu integrēt konkrētus pasākumus un efektivitātes kritērijus vai kombinētās marķējuma prasības (energotatēriņa marķējums, ekodizains, aprites ekonomika, CE marķējums);

55. uzskata, ka ES klimata aizsardzības un efektivitātes mērķiem jābūt savstarpēji nostiprinošiem un ka saistošas energoefektivitātes prasības ir ļoti svarīgas, lai sasniegtu maksimālu vērienīgumu un centienus dalībvalstīs, lai gan ir jānodrošina arī pietiekama elastība attiecībā uz pasākumu un instrumentu kombināciju pielāgošanu valsts līmenī;

56. prasa pārskatīto Energoefektivitātes direktīvu piesaņot ES klimata aizsardzības mērķiem un COP21 pieņemtajam mērķim; uzsver, ka Direktīvas pārskatīšanā ir jāiekļauj esošo pasākumu turpināšana un uzlabošana un pretrunu un nepilnību novēršana, lai nodrošinātu regulējuma paredzamību un investoru uzticību ilgtermiņā;

Uzlabota energoefektivitāte — vairāk darbvietu un izaugsmes

57. pauž nožēlu par Revīzijas palātas ziņojumā iekļauto kritiku attiecībā uz mazāk efektīviem energoefektivitātes projektiem, kas guvuši ES struktūrfondu atbalstu (2007.–2013. gads); aicina Komisiju nekavējoties īstenot attiecīgos uzlabojumus, īpaši uzsverot finansēto projektu pamatojumu, uzraudzību un saīsināto atmaksāšanas periodu; prasa uzlabot pamatnostādnes un pastiprināt Komisijas uzraudzību, lai dzīvotspējīgos energoefektivitātes projektos labāk izmantotu struktūrfondus un ESIF, tos apvienojot ar privātiem ieguldījumiem, jo īpaši ēkās; uzskata, ka struktūrfondu un ESIF finansējumu energoefektivitātes projektiem vajadzētu galvenokārt piešķirt patērētājiem, kurus enerģijas izmaksas ietekmē visvairāk, piemēram, uz rūpniecības nozari, kurai draud CO₂ emisiju pārvirze, MVU un māsaimniecībām, kuras pakļautas enerģētiskajai nabadzībai; uzskata, ka pilnīga prioritāte ir jāpiešķir finansēšanas instrumentu, mehānismu un inovatīvu modeļu izstrādei, lai mobilizētu publisko finansējumu un piesaistītu privāto finansējumu vietējā, valsts, reģionālā un Eiropas līmenī nolūkā atbalstīt ieguldījumus svarīgākajās energoefektivitātes nozarēs, piemēram, ēku renovācijā, īpašu uzmanību veltot neaizsargātām grupām un ilgtermiņa ieguldījumu īpatnībām;

58. aicina dalībvalstis veicināt investīcijas būvniecības nozarē, tostarp pielikt lielākas pūles, lai stimulētu slikti siltinātu ēku fonda padziļinātu renovāciju ES;

59. uzsver – ja dalībvalstis izveidos no nodevām finansētu energoefektivitātes shēmu, obligātais sliekšnis būtu jāpiesaņo māsaimniecībām, kuras ir pakļautas enerģētiskajai nabadzībai; tāpat arī uzsver, ka dalībvalstīm būtu jāparāda, kā no nodevām finansēta energoefektivitātes shēma palīdz uzlabot kritiskāko dzīvojamo mājokļu fonda daļu;

60. uzsver, cik svarīgi ir Eiropas finanšu instrumenti aizdevumu, garantiju un pašu kapitāla veidā, lai energoefektivitātes projektiem piesaistītu privāto finansējumu; tomēr uzsver, ka projektu īstenošanai sociālajā jomā ir vajadzīgs finansējums dotāciju veidā;

61. uzsver, ka ES būtu jānosaka vērienīgs energotaupības mērķis un jāstimulē inovācija attiecībā uz ieguldījumiem energoefektivitātē, jo šādi ieguldījumi ir rentabli un var tikt atgūti pietiekami ātri;

62. aicina dalībvalstis iekļaut noteikumu, kas paredz, ka energoefektivitātes pienākuma shēmās būtisks obligātais īpatsvars ir paredzēts patērētājiem ar zemiem ienākumiem;

63. norāda, ka energoefektivitātes projekti nereti ir mazi projekti, kuri jāapvieno lielākos kopumos; šajā nolūkā aicina Komisiju, EIB un dalībvalstis izvērst plašāku tehnisko palīdzību un projektu izstrādes palīdzību, lai sekmētu investīcijas;

64. uzskata, ka ir vajadzīga ēku energoefektivitātes ilgtermiņa stratēģija un ēku energoefektīvas renovācijas turpmāka sekmēšana, lai ēku nozarē papildus vienkāršiem un lētiem pasākumiem īstenotu arī vēl citas darbības;

Ceturtdiena, 2016. gada 23. jūnija

65. prasa uzlabot ideju un paraugprakses koordinēšanu un apmaiņu starp dalībvalstīm par energotaupības pienākumiem un būvniecības un ēku renovācijas shēmām (4., 5., 6. un 7. pants), lai ātrāk ieviestu esošos un jaunus instrumentus (nodokļu atvieglojumi, atbalsta programmas, standartlīgumi un ieguldījumi sociālajos mājokļos); uzskata, ka 5. panta darbības joma būtu jāpaplašina, ja iespējams, tajā iekļaujot visas publiskās iestādes; prasa Komisijai izstrādāt saistošas vadlīnijas turpmākajiem valstu plāniem, lai nodrošinātu pārredzamību un salīdzināmību; atzinīgi vērtē Komisijas tehnisko palīdzību attiecībā uz Energoefektivitātes direktīvas īstenošanu; mudina izstrādāt obligātās veidnes attiecībā uz turpmākajiem valstu plāniem, lai nodrošinātu pārredzamību un salīdzināmību; aicina dalībvalstis apsvērt inovatīvas un uz tirgu balstītas atbalsta shēmas;

66. norāda, ka vismazākie panākumi ir gūti mājokļu nozarē un tādēļ aicina dalībvalstis izmantot energopakalpojumu uzņēmumus un energoefektivitātes līgumus un ieviest nodokļu shēmas un aizdevumu programmas nolūkā paātrināt esošā ēku fonda lēno renovāciju Eiropā un atbalstīt energoefektivitātes pasākumus, piemēram, energoefektīvas siltumapgādes un dzesēšanas ieviešanu;

67. aicina Komisiju mudināt dalībvalstis pieņemt un uzlabot ēku energoefektivitātes kontroli, novērtējumu un pārvaldību, lai panāktu ievērojamus energoefektivitātes uzlabojumus ES ēku fondā;

68. prasa 4. pantā paredzētajās valsts renovācijas stratēģijās izklāstīt, kā dalībvalstis nākamajās atkārtotajās stratēģijās (kas jāiesniedz 2017. gada aprīlī) panāks ēku fonda energoapgādes renovāciju un tā rezultātā īstēnos ES līmeņa redzējumu par gandrīz nulles enerģijas ēku fondu līdz 2050. gadam;

69. uzskata, ka publisko iestāžu ēku piemēra paplašināta attiecināšana uz visām publiskās pārvaldes ēkām (ne tikai uz centrālās valdības ēkām) palīdzēs pilnībā izmantot ēku rentabilitātes potenciālu, jo šī ir izrādījusies nozare ar vislielāko potenciālu ne tikai energotaupības ziņā, bet arī citu plašāku ieguvumu, tostarp lielāku ērtību un labklājības, nodrošināšanā; šajā sakarībā uzskata, ka būtu jāizvirza prasība dalībvalstīm izveidot iekšēju mehānismu, ar kuru panākumus 3 % atjaunošanas mērķa sasniegšanai sadala starp dažādiem publiskās pārvaldības līmeņiem, un ka būtu jāsaģlabā iespēja izvēlēties citus pasākumus un uzskaitīt to ietekmi kā alternatīvu 1. un 2. punktā norādītajai pieejai;

70. aicina Komisiju mudināt dalībvalstis darīt vairāk, lai renovētu nedzīvojamās ēkas, ņemot vērā to spēcīgo potenciālu nodrošināt rentabilitāti īstermiņā;

71. ierosina šādu direktīvas 4. panta virsrakstu: "Ilgtermiņa stratēģijas valsts ēku fonda renovācijai, tostarp investīciju mobilizēšanai";

72. prasa paredzēt montieru apmācībai nepieciešamos resursus, lai tie varētu īstenot augstas kvalitātes renovāciju;

73. prasa Komisijai izstrādāt stratēģisku pieeju ar jauno tehnoloģiju attīstību saistīto jauninājumu popularizēšanai (cita starpā attiecībā uz dzesēšanu, apgaismojumu, izolāciju, termostatiem, mērijumiem, stiklojumu utt.);

74. aicina Komisiju un dalībvalstis direktīvas 4. pantu noteikt par prioritāti attiecībā uz stratēģiju otrās versijas sagatavošanu, kas jāpaveic 2017. gadā un kam būtu jābalstās uz pienācīgu sadarbību ar ieinteresētajām personām, izmantojot obligātus modeļus un iekļaujot starpposma piecu gadu mērķus un īstenošanas plānus, lai ES līmenī līdz 2050. gadam sasniegtu mērķi panākt gandrīz nulles enerģijas ēku fondu, jo tas būs nepieciešams arī COP 21 mērķu izpildei;

75. uzskata, ka energoaudits uzņēmumos ir pārbaudīts līdzeklis energoefektivitātes palielināšanai, un uzsver tā pozitīvo ietekmi uz konkurētspēju; prasa Direktīvā minētajiem kritērijiem (MVU, audits, pārrobežu korporatīvo struktūru dubultas sertifikācija novēršana) noteikt vienotu definīciju un nodrošināt vienotu šo kritēriju izpildi, kā arī izveidot vienotu pieeju attiecībā uz 8. panta 4. punktā noteikto minimālo kritēriju; prasa šī panta darbības jomu paplašināt, attiecinot to uz visiem uzņēmumiem ar augstu energoapēriņu; prasa veikt novērtējumu, lai uzlabotu energoaudita sistēmu efektivitāti; prasa īstenot izmaksu ziņā efektīvus energoaudita ieteikumus, kas vajadzīgi saistībā ar plānoto uzturēšanu saskaņā ar uzņēmumu mērķiem;

Ceturtdiena, 2016. gada 23. jūnija

76. ierosina pārskatīt direktīvā piemēroto MVU definīciju (2. panta 26. punkts), to attiecinot tikai uz nodarbināto personu skaitu un gada apgrozījumu, lai par MVU varētu uzskatīt arī uzņēmumus ar 25 % vai lielāku daļu publiskās iestādes kontrolē;

77. atzinīgi vērtē to, ka Komisija strādā pie pamatnostādnēm Energoefektivitātes direktīvas 9.–11. panta noteikumu īstenošanai, lai palīdzētu patērētājiem labāk kontrolēt savu enerģijas patēriņu; uzskata, ka tehniskās iespējas un viedo skaitītāju ieviešana ir būtisks energotaupības elements, ņemot vērā izmaksu efektivitāti un pārskatāmību; uzskata, ka konsekvences nolūkā visi esošie noteikumi, kas attiecas uz uzskaiti un rēķinu izrakstīšanu, būtu jāpārgrupē kopā;

78. norāda, ka patērētājiem sagatavoties rēķini par energopatēriņu joprojām ir neskaidri un neprecīzi; iesaka uzlabot rēķinu pārredzamību un precizitāti, nosakot augstus ES līmeņa principus attiecībā uz rēķiniem, lai patērētājiem salīdzināmā formātā būtu pieejama svarīgākā informācija, kas viņiem palīdzētu pielāgot patēriņa modeļus; uzsver, ka patērētājiem ir ļoti dažādas vēlmes un pieejami dažādi līdzekļi un ka tādēļ informācijas pieejas pamatā vajadzētu būt patērētāju izpētei valsts līmenī;

79. uzskata, ka piekļuve neatkarīgai un uzticamai informācijai un konsultācijām par piemērotiem energoefektivitātes pasākumiem un finanšu shēmām ir būtiska galvenokārt mājsaimniecībām, tomēr arī reģionālajām un vietējām iestādēm, lai tās varētu pieņemt pamatotus un apzinātus lēmumus attiecībā uz enerģiju un labāk pārvaldīt savu energopatēriņu, tostarp izmantojot viedo uzskaiti un atsevišķu siltumapgādes un dzesēšanas patēriņa uzskaiti;

80. aicina izstrādāt stingrus kvalitātes nodrošināšanas standartus, valstu apmācības programmas un vienotas, vienkāršotas valstu sertifikācijas sistēmas energoefektivitātes pakalpojumu sniedzējiem, papildinot tos ar apkopotām un viegli pieejamām konsultācijām un tiesiskās aizsardzības sistēmām; uzsver, ka to ierosināja nolūkā atcelt dažus nefinanšu šķēršļus, kas patērētājiem liedz izmantot energoefektivitātes produktus un pakalpojumus, piemēram, dodot iespēju identificēt uzticamus tirgotājus;

81. cer uz turpmākiem ietaupījumiem, ko nodrošinās 14. pantā iekļauto īpaši efektīvo koģenerācijas noteikumu īstenošana;

82. uzsver – ja dalībvalstis izveidos no nodevām finansētu energoefektivitātes shēmu (20. pants), tajā prioritāte būtu jāpiešķir mājsaimniecībām, kas pakļautas enerģētiskajai nabadzībai; uzstāj, ka pārskatītajai Energoefektivitātes direktīvai būtu dalībvalstīm jānodrošina ilgtermiņa un stabila politiskā vide, lai nodrošinātu energoefektivitātes ieguldījumu ilgtspējīgu pieaugumu, jo īpaši vietējā līmenī; prasa ES un EIB palielināt savus spēju veidošanas un tehniskās palīdzības centienus, lai izstrādātu bankām pieņemamus energoefektivitātes projektus, kas piesaista privātos ieguldījumus no tirgus; aicina ES finansēšanas programmas (piemēram, struktūrfondus, Junkera plānu, ELENA-EIB) palielināt to līdzekļu īpatsvaru, kas tiek piešķirti energoefektivitātes spēju veidošanai un tehniskajai palīdzībai;

83. pauž nožēlu par to, ka publisko un privāto ieguldījumu viedajos elektrības sadales tīklos līmenis ir zems; aicina Komisiju pastiprināt direktīvas 15. panta īstenošanu, lai veicinātu šādu tīklu attīstību;

84. aicina noteikt pienākumu veikt to energoefektivitātes programmu valsts izmaksu un ieguvumu novērtējumus, kas tiek īstenotas vietējās iestādēs vai kopā ar tām, un turpināt piemērot šo pieeju, ja tas nodrošina efektivitāti un izmaksu ietaupījumus patērētājiem;

85. pauž bažas par arvien lielāku piesārņojumu, ko izraisa atsevišķas māju siltumapgādes iekārtas, kuras darbina ar cieta biomasu un kuras rada lielu daudzumu smalko putekļu, slāpekļa oksīdus, oglekļa monoksīdu un dioksīnus, kas lielā mērā mazina gaisa kvalitāti un tā kaitē cilvēka veselībai; attiecīgi mudina dalībvalstis īstenot efektīvus un videi draudzīgus alternatīvus risinājumus;

Ceturtdiena, 2016. gada 23. jūnija

86. uzsver nepieciešamību nekavējoties izmantot vispusīgāku pieeju, lai uzlabotu energoefektivitāti visā transporta sistēmā, nevis paļautos tikai uz transportlīdzekļu vai dzinēju sistēmu tehnoloģisko attīstību; mudina Komisiju un dalībvalstis īstnot vērienīgus centienus, lai ieviestu jaunus pasākumus nolūkā veicināt modālo pāreju uz energoefektīvākajiem veidiem un pilnībā izmantot intelektiskas transporta sistēmas (ITS) ar mērķi uzlabot pieejamās jaudas efektivitāti un izmantošanas koeficientu transportlīdzekļiem un infrastruktūrai, kā arī pārvadājumiem, aviācijai un jūras transportam;

87. atgādina, ka energoefektivitāti var sasniegt, nosakot CO₂ standartus un informējot lietotājus par viņu transportlīdzekļu degvielas patēriņu; aicina Komisiju nākt klajā ar priekšlikumiem ar mērķi informēt lietotājus par degvielas patēriņu jauniem kravas automobiļiem, autobusiem un tālsatiksmes autobusiem un noteikt ierobežojumus to CO₂ emisijām;

88. pauž nožēlu par transporta nozares nelielajiem enerģijas ietaupījumiem (tikai 3 % kopējā sadalījumā pa nozarēm), neraugoties uz pasažieru pārvadājumu stabilizāciju un kravu pārvadājumu samazināšanos 2005.–2013. gadā ekonomikas krīzes dēļ; aicina dalībvalstis palielināt to pasākumu skaitu, kuri tiek piemēroti transporta nozarē;

o

o o

89. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei, Komisijai un dalībvalstīm.
